చిరాగ్గా వాచీ చూసుకున్నాడు గోపాలం.

తొమ్మిదిమ్ముప్పావు కూడా అయి పోయింది.

తొమ్మిదిన్నరకే రావలసిన శంకరం గాడు ఎటూ రాలేదు. తొమ్మిదిమ్ముప్పావుకి వచ్చే వెంకటస్వామి కూడా ఇంకా తగలడలేదు.

'ఏమొచ్చిం దీవేళ? — ఒక్కరైనా వచ్చి చచ్చేట్టు లేరే?' అని తిట్టుకున్నాడు గోపాలం.

కె. ఎస్. వి. నరసింహం

డీలక్స్ హోటల్ ముందు అంతా రద్దీగా ఉంది. ఆదివారం కాబట్టి, అంగళ్ళు లేవు. కాని, జనం రద్దీమాత్రం మామూలుకన్నా ఎక్కువగానే ఉంది.

మామూలుగానే ఎనిమిదిన్నరకి హోటల్‌కి వచ్చేడు గోపాలం. టీ తాగేడు. సిగరెట్టు తాగేడు. పేపరు చదివేడు. కాని, ఏం లాభం? వచ్చి ఒకటింబావు గంట గడిచినా, మామూలుగా వచ్చే మిత్రులు ఆవేళ ఎవ్వరూ రాలేదు.

"ఏమిటి, సార్! మీ ఫ్రెండ్సెవరూ వచ్చినట్టు లేరు?" రెండో సారి టీ అందిస్తూ అడిగేడు కళ్లద్దాల ముసిలి సర్వర్.

ఒళ్ళు మండుకొచ్చింది గోపాలానికి.

పీడకి కూడా లోకువై పోయేన్నేను. వెధవ—సోమోసాని తింటున్నట్టు నన్ను తింటున్నాడు. ఫ్రెండ్సెవరూ వచ్చినట్టు లేరట! కనిపించడం లేదేమిటి? నా ముఖంలోకి చూసి నవ్వుతాడు పైగా!

వేడి వేడి టీని కసిగా రెండు గుక్కల్లో తాగేసేడు గోపాలం. ఇంక ఆ హోటల్లో కూర్చుని ఉండ బుద్ధి కాలేదు. చప్పున లేచి బిల్లు చెల్లించేసి బయట పడ్డాడు.

డుర్‌ర్‌ర్రుమని స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసి ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

ఎక్కడికి పోవటం?

శంకరంగా డెందుకు రానట్టు?

ఆదివారం కదూ? అంగోటీ కట్టుకుని తలంటుకుంటూ ఉంటాడు కాబోలు. అయినా, త నిక్కడ వెయిట్ చేస్తూంటాడని తెలియదూ? వెళ్ళి దులిపెయ్యాలి డర్టీ ఫెలోని.

అరటి పళ్ళ పిల్ల పక్కల్ని రాచుకుంటూ జుయ్యమని కదిలి పోయింది స్కూటర్. తూలి ముందుకు పడబోయి నిలదొక్కుకుంది ఆ పిల్ల. గోపాలాన్నీ, గోపాలం స్కూటర్నీ యథాశక్తి తిట్టుకుంది; తిట్టింది.

ఆ సంగతి గమనించలేదు గోపాలం. మెయిన్ రోడ్డు మలుపు తిప్పి చిన్న [illegible]లోకి ఎక్కించేడు స్కూటర్ని.

చిన్నప్పట్నుంచి అతి గారంగా పెరిగేడు గోపాలం. అతనికి అన్ని విధాల [illegible] స్కూల్లోనూ, [illegible] కూడా [illegible] స్నేహాలు ఉండేవి. [illegible] కలుసుకున్న వాళ్ళని పదే పదే కలుసుకునే వాడు. మాట్లాడిన మాటలే మళ్ళీ మళ్ళీ మాట్లాడే వాడు. అతని స్నేహితులు కూడా అందరూ అలాంటి వాళ్ళే. అందరూ సరదా మనుషులు; మంచి వాళ్ళు. పుట్టిన ప్రతివాడూ చావక తప్పదని, పుట్టాక పెద్దవ్వాలనంత మందితో పెద్దన్నవ్ని పెద్దన్న, పెద్దన్నవంతగా నవ్వుకోవడమే మంచిదని, తెలుసుకున్న వాడు.

గోపాలానికి ఉద్యోగం దొరికింది. పెళ్ళి కూడా అయింది. కాని, అతని అలవాట్లు మారలేదు. స్నేహాలూ మారలేదు. పైపెచ్చు కాలక్రమేణా అవి మరింతగా వృద్ధి చెందేయి.

క్షేమమంటూ బ్రేక్ పడింది స్కూటర్ కి. పరధ్యానంగా శంకరం ఇల్లు దాటి వచ్చేసేడు గోపాలం. స్కూటర్ని తిప్పుకుని శంకరం ఇంటిముందాగి హారన్ మోగించేడు.

మళ్ళీ మోగించేడు. అరా నిమిషం పాటు ఆ ఇంటి ముందు గది కిటికీ వేపు చూసి ఆశ్చర్య పోయేడు.

శంకరం ఇంట్లో ఉన్నట్టు లేదు. ఉంటే స్కూటర్ హారన్ మోగిన కొద్ది సేపటికల్లా ఆ కిటికీ రెక్క తెరుచుకునేది. లోపల్నుంచి శంకరం ముఖం తొంగిచూసేది. "రా, గురూ, రా!" అని ఆహ్వానించేవాడు శంకరం.

హారన్ మళ్ళీ మోగించేడు గోపాలం.

లోపల్నుంచి శంకరం వాళ్ళావిడ వచ్చింది. "లేరండీ. ప్రొద్దుటే లేచి ఇప్పుడే వస్తానంటూ వెళ్ళేరు, ఈపాటికి వచ్చేస్తుంటారేమో—వెయిట్ చేస్తారా? వచ్చి కూర్చోండి." తలుపు తెరవబోయింది.

ఉసూరుమనిపించింది గోపాలానికి. 'నిజంగా శంకరంగాడు దర్జీ ఫెలోయే! ఇంత ప్రొద్దున్నే ఎక్కడికి వెళ్ళేడు వీడూ? ఎక్కడికి వెళ్ళేడో ఫూల్' అని స్వగతంలో తిట్టుకున్నాడు గోపాలం. "అక్కర్లే— వద్దండీ, మరేం అర్జెంటు పని లేదు. తరవాత కలుస్తాన్లెండి" అని శంకరం వాళ్ళావిడతో ప్రకాశంగా అని రథాన్ని ముందుకు కదిలించేడు.

శంకరం ఉండే వీధికి మూడవ వీధి లోనే వెంకటస్వామి ఇల్లు. ఆ ఇల్లు ఆ వీధిలోని ఒక సందులో ఉంది. అందులోకి పరిపడం స్కూటర్ వెళ్ళడానికి వీల్లేదు. శంకరం స్కూటర్ కాదు, ఏ స్కూటరూ వెళ్ళడానికి వీల్లేదు. ఆ మాటకొస్తే ఏ వృద్ధ మనుష్యులుగాని ఆ సందులో పక్కపక్కగా నడవడానికి వీల్లేదు. ఒకరి వెంట ఒకరుగా గడు 'పెరేడ్' ఫ్యాషన్ కుంటూ కవాతు చేస్తున్నట్టు నడవ వలసిందే!

ఇరవై నిమిషాల కవాతు అనంతరం వెంకటస్వామి ఇంటి ముందు నిలిచి, "వెంకటస్వామీ! వెంకటస్వామీ!" అంటూ గొంతెత్తి పిలిచేడు గోపాలం.

వెంకటస్వామి [illegible], ముక్కువెంట చీమిడి నయాగరాలా కారుతున్న వాడు, పిల్లికూన వొకదాని తోకపట్టి [illegible] ఆడిస్తున్న వాడు గోపాలాన్ని చూడనైతే చూశాడుగాని, పట్టించుకోలేదు.

"బాబూ! నాన్నున్నారా? నాన్నున్నారా, బాబూ — బాబూ — ఓ బాబూ" అంటూ కుర్రాణ్ణి వీలున్నన్ని రకాలుగా పలకరించేడు గోపాలం.

"ఆఁ! ఎవరూ? ఏం కావాలి? ఆఁ? నాన్నా? ఉండండి పిలుస్తాను" అన్నాడు కుర్రాడు. అంటూ పిల్లి కూనని తోక పుచ్చుకుని లాగుతూ అది కుయ్యో కుయ్యోమని గోల పెడుతూన్నా వినిపించుకోకుండా లోపలికి లక్కుపోయేడు.

'హమ్మయ్య' అనుకున్నాడు గోపాలం.

అంతలో గోపాలం కళ్ళముందు ఏదో తెరలా పడింది. ఏమిటా అని చూశాడు గోపాలం. ఆ పడింది తన శిరస్సు మీద మొదట పడి ఆ తరవాత ముఖం ముందు తెరగా వాలిందని తెలుసుకున్నాడు.

ఇంతకూ ఏమి టది?

దుమ్ము, మట్టి, చెత్త.

వెంకటస్వామి పై ఇంటి వాళ్ళు వేసి విసిరిన [illegible].

'పై గాడ్!' అనుకుంటూ తల విదిలించుకున్నాడు గోపాలం. భుజాల్ని చేతుల్ని విదిలించుకుంటూన్నాడు.

అంతలో లోపల్నుంచి వచ్చింది వెంకటస్వామి భార్య. "ఒళ్ళు పీకేస్తా, వెధవా!" అంది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు గోపాలం. తననేనా ఒళ్ళు పీకేస్తానంటూందని? అనుకున్నాడు.

అంతలో గోపాలాన్ని చూసి తగ్గించింది వెంకటస్వామి భార్య. సంకలో ఉన్న పసివాడి భుజం మీద ప్రతిఫలంగా ఇంకో దెబ్బ అంటించింది.

"ఓ, మీరా?!" అంది.

"హాఁనండి, నేను—నేనేనండీ—వెంకటస్వామి ఉన్నారాండీ?" అన్నాడు గోపాలం, వళ్ళు ఇంకా దులుపుకుంటూను.

"హయ్యో! లేరండీ. ఇప్పుడే కూరగాయలు మార్కెట్టుకని సంచీ పుచ్చుకుని బయల్దేరేరు. రెండు నిమిషాలైందండీ వెళ్ళి. ఇంకా వీధి మలుపు కూడా తిరిగి ఉండరు."

"అలాగాండీ — అయితే నే వెళ్ళి పట్టుకుంటాన్లెండి" అని అక్కడినుంచి కదిలి 'బ్రతుకు జీవుడా' అనుకుంటూ వెళ్ళి స్కూటర్ మీద పడ్డాడు గోపాలం.

వెంకటస్వామి వాళ్ళింటి గుమ్మంలో జరిగిన చెత్త స్నానం తలుచుకుంటే మాత్రం మనస్సు కుతకుతమని ఉడక ప్రారంభించింది.

కసికొద్దీ తొక్కి స్కూటర్ స్టార్టు చేసేడు గోపాలం.

వీధి మలుపులో సంచి చేతబుచ్చుకుని తొందర తొందరగా నడిచి వెళుతూన్న వెంకటస్వామిని చూడగానే ప్రాణం లేచి వచ్చింది గోపాలానికి. చెత్త నెత్తిన పోయించుకుంటేనేం వెంకటస్వామి గాణ్ణి పట్టుకోగలిగేను. వీడితో ఈ పూటంతా హాయిగా హస్కు కొట్టుకోవచ్చు — అనుకున్నాడు. స్కూటర్ని మెల్లిగా పోనిస్తూ, "ఏమిట్రా, వెధవా, పొద్దున్నే ఎక్కడికిరా ఉడాయిస్తున్నావ్?" అంటూ వెనకాలనుగా వెంకటస్వామి వీపు మీద చరిచేడు.

హఠాత్తుగా దెబ్బ తగిలేసరికి [illegible], "అమ్మోయ్!" అని [illegible] వెంకటస్వామి.

[illegible] "అబ్బాయ్!" అంటూ [illegible] గోపాలం.

వెంకటస్వామి [illegible] అన్నాడు కాని, [illegible].

నా — వేసేమిటి? అంటూ [illegible] చేడు.

"స్టాప్! స్టాప్!" అంటూ లేచేడు అవతలి మనిషి.

"నో నో నో, సారీ!" అంటూ బిక్కమొహం వేసేడు గోపాలం.

జనం పోగవుతున్నారు. గాభరాపడి పోయేడు గోపాలం. "అక్కడింటూ? ఏమైందండి? కాలు విరిగిందా? ఈ స్కూటర్స్‌తో వెళ్ళే వాళ్ళకి చూసిస్తే కళ్ళు నెత్తికెక్కిపో యుంటాయండీ! ఏదీ — ఇంతకీ దెబ్బ ఎక్కడ తగిలిందని? ఏ చెయ్యండీ విరిగింది? డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళండి. వెంటనే పోలీసుల్ని పిలవండి."

'బాబోయ్, వీళ్ళందరూ కలిసి నుందు నా కాలో, చెయ్యో విరిచేసేలా ఉన్నారు' అని భయపడిపోయేడు గోపాలం.

"సార్! పొరబాటైపోయింది. మా ఫ్రెండు వెధవొకడు అచ్చు మీలాగే ఉంటాడు. అచ్చే — అచ్చే — వెధవ వాడేనండీ—మీరు కాదు. వెనకాల్నుంచి చూసి వాడే ననుకున్నాను. సారీ, సార్! మిస్టేక్, సార్. క్షమించండి బ్రదర్—ఎక్స్‌క్యూజ్ మి, సార్" అన్నాడు డూప్లికేట్ వెంకటస్వామితో.

డూ. వెంకటస్వామి సీరియస్‌గా పోజు పెట్టేడు. సీరియస్‌గా ఊపిరి తీసు కున్నాడు. "దట్సాల్ రైట్. ఆల్ రైట్" అంటూ సీరియస్‌గానే తల పంకిస్తూ గుంపును తప్పించుకు వెళ్ళిపోయేడు.

'హమ్మయ్య' అనుకున్నాడు గోపాలం. "జీవుడా — మళ్ళీ వేళ నిజంగా బ్రతికి బయటపడ్డావు" అంటూ మళ్ళీ వాహనం ఎక్కి బయలుదేరదీసేడు.

[illegible] మలుపు దగ్గర ఆగి బడ్డీలో సోడా ఒకటి తాగేడు. 'హమ్మయ్య' అంటూ త్రేన్చి, కర్చీఫుతో ముఖం తుడుచుకున్నాడు. చాకు వాడిగా ఉన్న ఎండ చాకు వాడిగా తయారవుతూంది. ఎండంటే కష్టమే గాని, స్కూటర్ మీద వెళ్ళటం ఈజీయేగా? అందుచేత ఎండ అంటే కూడా ఇష్టమే గోపాలానికి.

ప్రేమ మయం

దేనినో ఒకదాన్ని ప్రేమించడం అన్నది అందమైన అవసరం. అది మానవ సహజం. కనుక జీవితంలో గొప్ప సుఖం ప్రేమలోనే కనిపిస్తుంది.

—కెర్రోర్డ్

ఎండంటే ఇష్టం లేని దెవరికి? లక్ష్మీపతికి!

అవును, ఎండంటే లక్ష్మీపతికి చిరాకు. లేత ఎండలోనైనా సరే కూలింగ్ గ్లాసెస్సూ, గొడుగూ ధరించనిదే ఇల్లు విడిచి వెలుపలికి రాడు. అదీ అత్యవసర పరిస్థితుల్లో తప్ప. కాబట్టే ఈ పూట లక్ష్మీపతిగాడు వచ్చినట్టు (పాపం శమించుగాక!) ఇంట్లోనే పడుంటాడు. వాడూ, వాళ్ళావిడాసూ చతుర్ముఖ పారాయణంలో ఉంటారు. వెళితే మధ్యాహ్నం దాకా చల్లంగా పాస్కు కొట్టచ్చు. ఆదివారం కాబట్టి వాళ్ళావిడ మిరపకాయ బజ్జీలు ఎలాగూ చేసే ఉంటుంది.

స్కూటర్ పార్కు మలుపు తిరిగే సరికి గోపాలం నోట్లో లాలాజలం ఊరింది. 'ఆహా — మిరపకాయ బజ్జీ! మిరపకాయా! బజ్జీ!' అనుకుంటూ స్కూటర్ స్పీడెక్కించేడు.

ఎనిమిది వాటాల బిల్డింగ్ మేడ మీద ఒకింట్లో అద్దె కుంటున్నాడు లక్ష్మీపతి. చెట్టుకింద స్కూట రాపి మేడమెట్లెక్కేడు గోపాలం. 'ఓహో, మిరపకాయ బజ్జీ. నీ కోసం ఈ మెట్లు ఎంత శ్రమపడైనా ఎక్కుతాను' అను కుంటూ లక్ష్మీపతి వాళ్ళింటి గుమ్మం ముందు కొచ్చి నిలబడి కాలింగ్ బెల్లు బజ్జర్ సిరవత్యంగా నొక్కేడు. బజ్జర్ నొక్కుతూంటే బజ్జీని చేతిలో పట్టు కున్నట్టే ఉం దతనికి.

'హాఁసు, బజ్జీ! ఇంకా మూణ్ణిమిషాలే కదా ఈ విరహం' అనుకుంటూ మళ్ళీ బజ్జర్ నొక్కేడు.

లోపల్నుంచి ఎంతకీ ఎవ్వరూ రాలేదు.

బజ్జర్ మళ్ళీ నొక్కేడు.

మళ్ళీ నొక్కేడు.

మళ్ళీ మళ్ళీ మళ్ళీ నొక్కేడు.

లోపల బెల్ మ్రోగుతూండడం వినిపి స్తూనే ఉంది. దానితోబాటే ఏదో నవ్వు కూడా వినిపిస్తూంది. ఎవరి దా నవ్వు?

అరె! నవ్వుతోబాటు ఏదో గొంతు. ఆడగొంతు — "ఏమండీ, ఏమండీ, ఏమండోయ్!" మళ్ళీ నవ్వు.

ఉలిక్కిపడ్డాడు గోపాలం. పక్కకి తిరిగి చూసేడు గోపాలం. పక్కవాటా గుమ్మంలో పద్దెనిమిదిన్నరేండ్ల అమ్మాయి కడుపు చేత పట్టుకుని కిలకిల మని నవ్వుతూంది. నవ్వుతూంది— తనని చూసే "ఏమండీ!" అంటూంది తననే.

'వ్హాట్! వ్హాట్!!' అనుకున్నాడు గోపాలం.

"వాళ్ళు — మీ ఫ్రెండూ వాళ్ళూ ఆయనా-ఆయనా,వాళ్ళావిడామార్నింగ్ షో కెళ్ళేరండీ." నవ్వుల మధ్య తునకలు తునకలుగా చెప్పింది — బాలలా కనిపి స్తున్న యువతి. పంచటి నేరేడు రంగు పైట వెనక తెల్లటి నవ్వు సగం సగం దాచుకుంటూంది.

"వ్హాట్—" అని స్వగతంలో సుదీ ర్ఘంగా ఆశ్చర్యపోయేడు గోపాలం.

ఉలికి ఉలికిపడి లక్ష్మీపతి కొంప తలుపుల సేపు చూసేడు.

గోద్రెజ్ మార్కు తాళం కప్ప నీటిలో కప్ప నీరు తాగినట్టు గుంభనంగా నవ్వుతూంది.

పిట్టగోడ మీద పట్టు జారి దబ్బున మేడమీంచి కిందికి పడిపోయినట్టు అని పించింది గోపాలానికి.

నవ్వుల పిల్ల ఇంకా నవ్వుతూనే ఉంది.

చెంపలు పగిలేలా నవ్వుతూంది.

"డామిట్, డామిట్ — డామిట్" అని అరక్షణం డామిట్ దండకం చదువు కున్నాడు గోపాలం. పైకిమాత్రం తనూ ఒక సారి సగం నవ్వేసి మిగతా సగం నవ్వడం మానుకున్నాడు.

"ల - ఆ — ం" అన్నాడు గోపాలం అతి ప్రయత్నం మీద. ఏమైతే అది కానీ అనుకుని మళ్ళీ గొంతు పెగుల్చుకుని "ల — లక్ష్మీ ంపతొస్తే —" అన్నాడు. ఆ తరవాత ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు.

గోపాలం గాభరా చూసి నవ్వుల పిల్ల మళ్ళీ గేర్ మార్చి నవ్వింది. "మీ — మీ — మీ" అంది. కళ్ళు చికిలించింది. కారు మలుపు తిప్పినట్టు మళ్ళీ నవ్వింది. "మీ రొచ్చినట్టు చెబుతాను" అంది. తల పక్కకి వాల్చి నోటికి పైట అడ్డం పెట్టుకుంది. బిడ్జి క్రింద నదిలాగ రహస్యంగా నవ్వింది.

"డామిట్ — డామిట్ — డామిట్" అని ఇంకో అరక్షణం సేపు డామిట్ దండకం చదువుకున్నాడు గోపాలం.

ఆ పిల్ల ముఖంలోకి మళ్ళీ చూడలేక తన బూట్లకేసి చూసుకుని, తన వాచీకేసి చూసుకుని, "థే — థే — థే" అన్నాడు. సైలెన్సర్ గొంతు పెగల్చుకుని, "థే—థేంక్సండీ" అనేసి మేడమెట్లు దిగ నారంభించేడు. ఒక్క గుడుటు స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసేడు. "నో— నో — నో" అంటూంది మేడమీంచి ఆ పిల్ల. గోపాలం [illegible] వేగంగా ముందుకు కదిలేసరికి "[illegible] మొస్తానండీ" అంటూ [illegible] గట్టిగా. ఆ పిల్ల నవ్వులు ఇంకా వీపున గుచ్చుకుంటుండగా 'బాబోయ్ — బాబోయ్' అనుకుంటూ మలుపు తిప్పి, "హమ్మయ్య" అని ఒక గాలను గాలి పీల్చుకున్నాడు గోపాలం.

ప్రొద్దుటే లక్ష్మీపతిగాడు కూడా దగా చేసేడు. నన్ను అవమానాల పాల్జేసేడు. మార్నింగ్ షోకి వెళ్ళేట్ట — మార్నింగ్ షోకి! ఎంతపని చేసేడు లక్ష్మీపతి! మిరపకాయ బజ్జీలు పెడతాడని వస్తే — ఆఖరికి అన్నరాల్ ఒక ఆడపిల్ల దగ్గర అవమానం చెందవలసి వచ్చింది. దుర్యోధనుడు మయ సభలో భంగపడ్డట్టు పడ్డాను. ఏ'ంగ మోహం అదీని — ఎంతలా నవ్వింది! న [illegible] ఆ చెంపలు పొంగి తళుక్కుమని మెరి స్తాయి. అది దాని తొక్కు. పన్నీ. దీనికి కాబోయే మొగు డెవడో - వాడికి ఒక నాడు ఒళ్ళు మండిపోయిందంటే దీన్ని చెంపలు కొరికే పంపేస్తాడు. చెంపలు కొరికైతే నేనే చంపేద్దును. కాని, నీపి నాకు పెళ్ళయి పోయింది. ఇంక [illegible] అదృష్టం బాగుండిపోయింది.

స్కూటర్ [illegible] మానుకోకుండా ఇలా [illegible] కుంటూనే ఉన్నాడు గోపాలం. [illegible] [illegible] దాటి వెళుతూండగా [illegible] అది పన్నె ట్రాఫిక్ [illegible] కన్ను సన్నను కనుపించి [illegible] తిప్పేడు స్కూటర్ని. [illegible] స్కూటర్ వెళుతూండగా [illegible] [illegible] — ఆ [illegible] ఉండాలనే కోదండం [illegible].

కోదండానికి నాటకాల పిచ్చి. [illegible] సాయంత్రాలు వాళ్ళింటి డాబా మీదే రిహార్సల్సు అఘోరిస్తాడు. ఆదివారాలు అయితే కొంపలోనే ఫుల్ రిహార్సల్స్ (విత్ మూవ్‌మెంట్స్!) చేస్తాడు. కోదండం డ్రామా వెయ్యగా ఎవ్వరూ, ఎక్కడా, ఎప్పుడూ చూడలేదు. వేసినట్టూ వినలేదు. కాని, వాడు రిహార్సల్స్ మాటుకు చాలా పెర్‌ఫెక్ట్‌గా చేస్తాడని వాణ్ణెరిగిన వాళ్ళందరికీ తెలుసు.

ఈవేళ వీడు పద్యాలు పాడినా సరే వింటా [illegible]. ఈ పూట వీడితోనైనా [illegible] అదే పదివేలు అనుకుంటూ కోదండం ఇంటిముం దాగేడు గోపాలం.

కోదండం వాళ్ళా [illegible] ఎదం[illegible]వే ఉంది!

"కోదండమూండీ? !" [illegible]

"[illegible]?"

"లేడు."

"హాబ్బా!"

"ఏమంటి — ఏమైనా పనుందా?"

"ఆ— అహా — అవును — ఆ హా కాదు — ఏంటి — అబ్బే— లేదు."

"ఇంటా కాస్సేపు [illegible]

"ఏ..."

"[illegible]

[illegible] అప్పాయింట్‌మెంట్ మేమిటి లే!

పక్క ఉన్న గేటు తీసుకుని గుంటూరం, మెట్లు లేక వెయ్యకుండా [illegible] గుండులోకి వెళిపోయేడు గోపాలం.

మరో పది నిమిషాలకి పాలిటెక్నిక్ కాలేజి మీదుగా వెళుతున్న గోపాలానికి చప్పున బూవ గుర్తొచ్చింది.

స్టాఫ్ నర్సు బూవ ఆ పక్క వీధిలోనే ఉంటూంది. ఆమెతో గోపాలానికున్న పరిచయం స్వల్పమే. కాని, ఆవిడ చాలా స్నేహంగా మాట్లాడుతుంది. ఎప్పుడూ కనిపించరేమని గోపాలాన్ని కోప్పడుతూ కూడా ఉంటుంది.

బూవ ఇల్లుకూడా తాళం వేసి ఉండడం చూసి గోపాలం మనస్సు ముక్కలై పోయింది. పక్కింటి ముసలావిడ ఆ వరండాలో కూర్చుని ఉంది. పళ్ళు లేని నోటితో తాంబూలం నములు తూంది.

"ఎవరు, నాయినా?" అంది.

"నే నవ్వా" అన్నాడు గోపాలం.

"ఓ, నువ్వా?"

"అవును — నేనే."

"ఇంకా ఎవరో అనుకున్నాను."

"కాదు — నేనే."

గోపాలం గోపాలమేనని ఆ రీతిగా తెలియజెప్పుకున్న తరవాత — "బూవ ఎక్కడికి వెళ్ళిందవ్వా?" అన్నాడు గోపాలం.

"థు!" అని ఎంగిలి ఊసింది అవ్వ, పక్కకి తిరిగి.

భయపడ్డాడు గోపాలం.

కోపంకొద్దీ ఊసిందో, ఊరికే ఊసిందో తెలియదు.

"అవ్వా" అన్నాడు గోపాలం, బిక్కు బిక్కు మని.

"పిక్కెక్కు — పిక్కెక్కు — పిక్కెక్కి వెళ్ళింది" అంది అవ్వ మూతి సాగదీస్తూ.

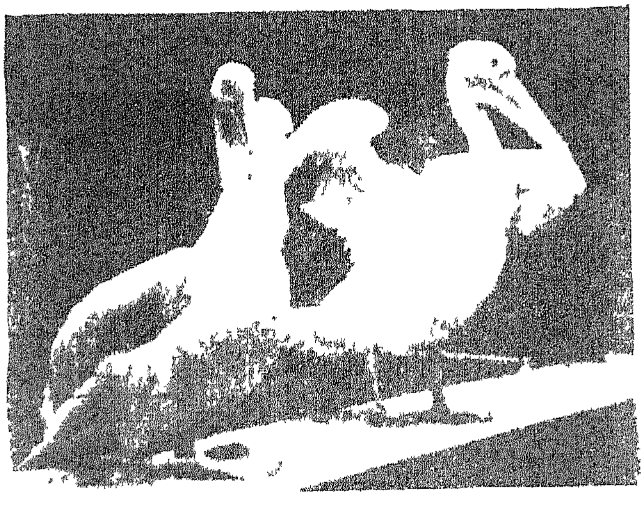

విశ్రాంతి సమయం ఫోటో—సైకుమార్ (పాటియాలా)

అవ్వ అన్నది అర్థం చేసుకున్నాడు గోపాలం. ఆ 'పిక్నిక్కు' అవ్వ నోట్లో తమలపాకుతోబాటు నలిగి, నస్యమై పోవడం భరించలేకపోయేడు.

"నాయినా! — ఈ కాలం ఆడ మాతుర్పుండారే —" అంటూ లెక్చర్ మొదలెయ్యబోయింది అవ్వ.

తప్పించుకునే యుక్తి తోచలేదు గోపాలానికి. ముందు స్కూటరెక్కి ఇంజను ముందు కెళుతూ ఆశ్చర్య పోతున్న అవ్వకేసి చెయ్యి ఊపుతూ, "వెళ్ళొస్తా నవ్వా, మళ్ళొస్తా" అని అరిచేడు.

"ఔరా—ఔరా!" అంటూ ముక్కున వేలేసుకుంది అవ్వ. 'అయినా, ఈ కాలం కుర్రాళ్ళున్నారే' అంటూ ఇంకా ఏదో అనబోయింది. మానుకుంది. "థు!" అని ఊసింది. కోపం కొద్దీ ఊసిందా? ఊరికే ఊసిందా? ? కోపంకొద్దీ మాత్రం ఊయలేదు. ఎందుకంటే, అవ్వ ఆ వెంటనే బోసిగా నవ్వింది. "అంతే — అంతే — కాలం, కాలం" అంది కళ్ళు చిట్లిస్తూ, ఆకాశంవేపు చూస్తూ.

సిమెంట్ రోడ్డుమీద మెత్తగానే వెళుతూంది స్కూటర్. కాని, గోపాలానికి మటుకు పెద్ద ఇబ్బందిగా ఉంది. బ్రహ్మ జెముడు డొంకం మీద కూర్చున్నట్టు ఉంది.

ప్రొద్దున్నే లేచి ఎవరి ముఖం చూశాడో, ఒక ఫ్రెండూ దొరకలేదు. అందరూ కలిసి విడివిడిగా తనని అవమానించేరు. తాము లేకుండా, మాట్లాడకుండా తనని అవమానించేరు.

ఇంకెవరున్నారబ్బా ఫ్రెండ్స్ తనకి?

పెద్ద బజార్లో షై రిటి దగ్గర, కోవెల వీథి — ఊఁ హాఁ పార్కు— అది అయింది. ఇంకా —

ఓహో!

చటుక్కున గుర్తొచ్చింది గోపాలానికి. రమేష్!

అవును, రమేష్ ఉన్నాడు. ఎక్కువ పరిచయం లేకపోయినా, చెప్పుకోదగిన పరిచయం. ఆదివారం. దాదాపు మధ్యాహ్నం. ఎండ. ఎక్కడికి వెళతాడు? అతనికి ఎక్కువ మంది ఫ్రెండ్స్ కూడా లేరు. ఇంట్లోనే ఉంటాడు.

ఇంతకీ రమేష్ ఇల్లెక్కడ ఉంది?

రమేష్ వాళ్ళది ఇల్లు కాదు.

బంగళా.

అది ఊళ్ళో లేదు.

ఊరవతల ఉంది.

'ఇదే లాస్ట్ ఛాన్స్. రమేష్ ఉంటే సరి; లేదా తిన్నగా ఇంటి కెళ్ళిపోతాను. మళ్ళి నెల రోజుల దాకా ఈ ఫ్రెండు వెధవల ముఖాలుకూడా చూడను. నా కేమిటి పట్టింది వీళ్ళిళ్ళ చుట్టూ ఇలా పిచ్చి కుక్కలా తిరగాలని? ఈ మధ్యన బొత్తిగా డిగ్నిటీ మరిచిపోతున్నా న్నేను.'

రమేష్ వాళ్ళ బంగళా ముందు స్కూటరాపి లోపలి కెళ్ళేడు గోపాలం.

నౌకరు కనిపించేడు. "చిన్నయ్య గోరండీ? ఉండారండీ. లోన కెళ్ళి కూసోండి" అంటూ డ్రాయింగ్ రూమ్ సోఫా చూపించేడు.

సోఫాలో కూర్చున్నాడు గోపాలం. 'ఓహో! ఎలాగైతేనేం? చివరికి సాధించేను. కనీసం రమేష్‌తోనైనా పట్టుకున్నాను ఈ ఆదివారం బొత్తిగా బోర్ కొట్టకుండాను.'

నౌకరు మళ్ళీ వచ్చి ఫాన్ వేసి పోయేడు.

బల్లమీదున్న పత్రికలు చేతికి తీసుకున్నాడు గోపాలం. తిరగేసేడు.

పావు గంటైంది. రమేష్ రాలేదు.

'మహానుభావుడు—అదేనా స్నానం? ఇంకా ఇప్పుడు స్నానం చేస్తున్నాడేమో?' అనుకున్నాడు.

రమేష్ వాళ్ళమ్మ వచ్చింది.

[illegible]

"[illegible]

[illegible]

[illegible] గోపాలం.

"[illegible] కనిపించి ? అన్నాను [illegible] ఇదుగో, నే పిలుస్తాను."

తెలుగూ, ఇంగ్లీషూ అన్ని పత్రికలూ తిరగేసేక ఏం చెయ్యడానికీ తోచక తిక్కలు చూస్తూ కూర్చున్నాడు గోపాలం.

మరో పావు గంటైంది.

రమేష్ చెల్లెలు చేతితో పుస్తకంతో వచ్చింది.

"హాయ్, మీరా? ఎప్పుడొచ్చేరు?" అంది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు గోపాలం. "అదేమిటండీ, రమేష్ ఇంట్లో లేడా?" అన్నాడు, నాలుక పిడచగట్టుకు పోతూండగా.

"లేడుగా! అదేమిటి—మీరిద్దరూ కలిసి వచ్చా రనుకున్నాను. మ్యాటినీ మ్యాచ్‌కి వెళ్ళేడుగా" అంది ఆవిడ ఆశ్చర్యపోతూ.

స్ప్రింగుల సోఫాలోంచి స్ప్రింగులా లేచేడు గోపాలం. "ఏ నీ!" అన్నాడు పేరడీగా. "థాంక్యూ, నే వెళ్ళొస్తాను" అంటూ కదిలాడు.

"మీ రొచ్చి చాలా సేపైందా? ఇంకాస్సేపు కూర్చోండి, అన్నయ్య వచ్చేస్తాడు. అన్నయ్య వచ్చేస్తే ఏమైనా చెప్పమంటారా?" వెనక నుంచి మాటలు వినిపిస్తున్నా, ఏమీ వినిపించనట్టే నడుచుకుంటూ వచ్చేసేడు గోపాలం. ఒకకొద్దీ అన్ని స్కూటర్ స్టాండ్ తీసేడు. ఒకకొద్దీ తొక్కి స్టార్ట్ చేసేడు. గయ్‌మని ముందుకు దూసుకుపోయింది.

గోపాలం స్కూటర్ స్పీడుకి [illegible] వారం వెళ్ళే జనం చిత్రంగా చూస్తున్నారు.

మిట్టమధ్యాహ్నపు ఎండ చాలా ప్రచండంగా కాస్తూంది.

ఎర్రటి ఎండలో నల్లటి తారురోడ్డు భగభగమని మండుతూంది. అది నల్లని నిప్పుల బాటలా ఉంది.

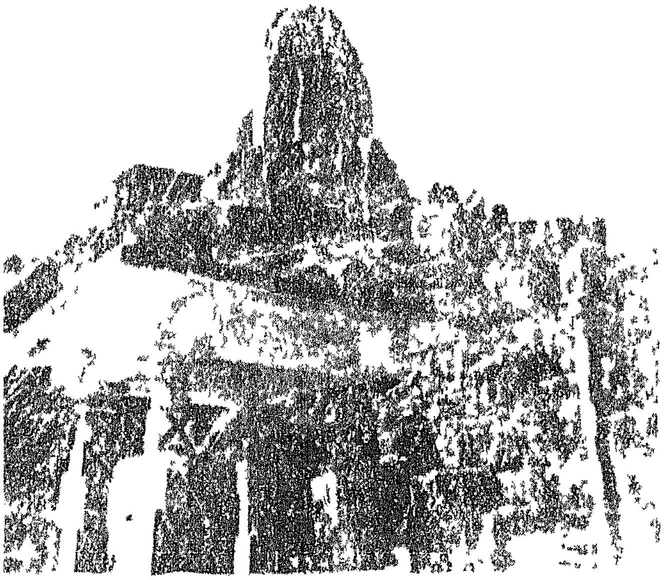

ఈ క్షేత్రం నల్లగొండ జిల్లా, దేవరకొండ తాలూకా, పరంపేట గ్రామానికి దగ్గరగా ఉన్నది. అరమైలు పొడవు గల ఈ కొండపైన స్తంభాకృతిలో ఉన్న ఒక గండశిల రెండుగా చీలి ఉంది. దాని మధ్యలోనే నృసింహస్వామి వెలిశాడు. చీలిన బండపైన నృసింహాకృతి తన వాడిఅయిన గోళ్ళచేత హిరణ్యకశిపుని చీల్చి వేస్తున్నట్లు లీలగా కనిపిస్తుంది.

భూప్రకంపన వలన దాదాపు 900 సంవత్సరాల క్రితం ఈ గండశిల చీలి పోయిందట. అప్పు డీ క్షేత్రం నారాయణపుర సంస్థానాధీశ్వరుల ఏలుబడిలో ఉండేది. ఆ ... కంపించిన నాడు ... సంస్థానాధీశుని కలలో స్వామి కనిపించి కొండమీద చీలిన గండశిల మధ్య వెలిసినట్లు చెప్పాడట. అతను భక్తుల సౌకర్యార్థం కొండకు మెట్లు నిర్మించ సంకల్పించాడట. కాని, ఎన్ని మార్లు ప్రయత్నించినా మెట్లు నిలవకపోయేసరికి స్వామికి మెట్లు నిర్మించడం ఇష్టం లేదేమోనని ఆ కార్యాన్ని మానుకున్నాడట. ఇప్పటికీ అక్కడక్కడా మెట్లు నిర్మించడానికి వేసిన బండలు కనిపిస్తాయి.

క్షేత్రంలో ఇంకా విచిత్రమైన వాడుక ఏమంటే, కొండ క్రింద పాదరక్షలు విడవకుండా గానీ, లేదా స్నానం చేయకుండా గానీ కొండ మీదికి వెడితే తేనెటీగలు కుడతాయట.

స్వామికి మొక్కుకున్న వారికి కోరికలు నెరవేరతా యనుటకు నిదర్శనంగా అనేక కథలు వాడుకలో ఉన్నాయి.

... దికి మెట్లు లేనిపోగా, దారి ... ంగా ఉన్నందున 500 సంవత్సరాల పూర్వం కొం... గల పరంపేట గ్రామంలో చక్కని శిల్పంతో ఒక ఆలయాన్ని నిర్మించి భక్తుల సౌకర్యార్థం ఉత్సవ విగ్రహాలను ఆ ఆలయంలోకి మార్చారు. శక్తిగల వారు మాత్రం కొండ మీ... వెళ్ళి మూలవిగ్రహాన్ని అతి క... మీద దర్శించుకుని వస్తారు.

ప్రతి ఏడూ మాఘ బహుళ సప్తమి రోజున ఈ క్షేత్రంలో రథోత్సవం జరుగుతుంది.

శృంగారం
సింగరాచార్య

గోపాలానికి గొంతు తడారిపోయింది.

పొద్దుట్నుంచి కలిగిన ఆశాభంగాల దృశ్యాలు వరసగా అతనిలో మూగ సినిమాలా కదులుతున్నాయి.

"డామిట్— డామిట్— డామిట్' అని నేపథ్యంలోంచి బొంగురు గొంతులు వినిపిస్తున్నాయి.

"నాన్సెన్స్" అంటూ గొణుక్కున్నాడు గోపాలం.

ఎండవేడికి స్కూటర్ వేగం పుంజుకుందే గాని తగ్గలేదు.

ఊళ్ళోకి రాబోతూండగా తలనొప్పి అనిపించింది గోపాలానికి. కణతలు పీకేయి.

మెయిన్ బజారు మలుపు తిరుగుతూండగా ఎదురుగా వేగంగా వస్తూన్న భూతం లాంటి లారీని చూసేసరికి గోపాలం గుండెలు చప్పున చల్లబడిపోయేయి.

'మై గాడ్!' అనుకుంటూ పక్కకి తిప్పబోయేడు.

కాని, అతని చేతులు అతని స్వాధీనం తప్పిపోయాయి.

"అమ్మో!" అని అరిచేడు గోపాలం.

• • •

గోపాలం మెడలోంచి 'క్రెడిట్' వేళ్ళాడుతూంది, తెల్లటి బాండేజీ చుట్టిన గోపాలం కుడిచెయ్యి అందులో శాంతంగా విశ్రాంతి తీసుకుంటూంది.

ఎడం చేత్తో సిగరెట్టు తీసి పెదవుల మధ్య ఉంచుకున్నాడు గోపాలం.

"స్వర్ణా!" అన్నాడు.

గోపాలం భార్య స్వర్ణ అగ్గిపుల్ల గీసి గోపాలం సిగరెట్టు వెలిగించింది.

"అవునూ—ఇంతకీ ఈ ఏక్సిడెంట్ ఎలా జరిగినట్టు?" అని అడిగింది స్వర్ణ.

సిగరెట్టు మొదటి దమ్ము పొగ వదిలేడు గోపాలం. క్షణం ఊరుకుని, "స్నేహితుడి కోసం" అన్నాడు.

"అంటే?" అంది స్వర్ణ అర్థం కాక.

ఎలా చెప్పాలో తెలియక ఊరుకున్నాడు గోపాలం.

అంతలో స్వర్ణ అంది: "ఆఁ అన్నట్టు స్నేహితుడంటే గుర్తొచ్చింది— ఈ వేళ ఉదయం మీా రటు వెళ్ళేరో, లేదో మీా కోసం ఎంత మంచి వచ్చేరనీ! మీా రటు వెళ్ళిన రెండు నిమిషాలకల్లా శంకరంగా రొచ్చేరు. ఆ తరవాత— ఆఁ ఆతరవాత ఏమైందనుకున్నారూ? లక్ష్మీపతి వాళ్ళావిడతోకూడా వచ్చేడు. ఈ వేళ ఆవిడ బర్త్‌డే అట. మార్నింగ్ షోకి మనల్నికూడా తీసుకెళ్ళాలని వచ్చేరు. మీా కోసం ఎంత సేపు చూసేరని! ఇంక షో బిగినవుతుందని వాళ్ళు వెళ్ళిపోయేరు. కొంచెం లేటుగా మీా రొచ్చినా సినిమాకు వచ్చెయ్యమని మరీ మరీ చెప్పేరు. వాళ్ళటు వెళ్ళేరో, లేదో కోదండంగారు వచ్చేరు. ఒక్కరే రాలేదు. కూడా ఇంకో నలుగురు ఉన్నారు. చిత్తూరు వాళ్ళట. ఏదో రిహార్సలు ందట. ఈ వేళ మిమ్మల్నెలాగైనా సరే కలుసుకోవాలని కూర్చున్నారు. మీారు మామూలుగా వెళ్ళే హోటల్ దగ్గరికి నాలుగు సార్లు వెళ్ళొచ్చేరు. అవునూ, అంతసేపూ మీా రెక్కడున్నట్టు?"

స్వర్ణ మాట్లాడుతూంటే మాటా పలుకూ లేకుండా తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు గోపాలం. కదంలేదు, మెదల లేదు.

గోపాలంవంక వింతగా చూసింది స్వర్ణ.

"ఏమండీ— ఏమిటి? అలా అయిపోయేరు?" అంది.

నవ్వాడు గోపాలం. ఎటో చూస్తూ, ఎక్కడో నవ్వినట్టు నవ్వేడు. "హు. మనం అనుకునే దొకటి, అయేది మరొకటి. వెదికే దొకటి, దొరికే దొకటి. ఒక్కోసారి మనం కోరుకునేదే మనల్ని వెదుకుతూ వస్తుంది. కాని, ఆ సంగతి మనకి తెలియదు. మన వెర్రిలో మన ముంటాం. అదృష్టాన్ని వెదుకుతూ మనం రైలెక్కుతూంటే, అదే రైల్లోంచి మరో వేపుగా అదృష్టం దిగిపోతూంటుంది— మనల్ని వెదుక్కుంటూనే."

గోపాలం మాటలు స్వర్ణకి అర్థం కాలేదు. అతడి భుజం మీాద చేయి వేసి అంది: "ఏమిటో—మీా రనే దేమీా నా కర్థం కావడం లేదు. ఒక్కోసారి మీా మాటల తీరే అంత. అంతా అర్థం అయిపోతున్నట్టే ఉంటుంది., కాని, నిజానికి అస లేమీా తెలియదు."

ఇంకోసారి సిగరెట్టు దమ్ము పీల్చేడు గోపాలం. రింగులుగా పొగ వదిలేడు. ఆ రింగుల మధ్య నుంచి స్వర్ణ ముఖాన్ని చూస్తూ అన్నాడు: "అదే జీవితం!" ❋

ప్రేమసూత్రం

ప్రేమ తనను సమర్పించుకుంటుంది. డబ్బుతో, ఐశ్వర్యంతో పొందేది ప్రేమ కాదు.

—లాంగ్ ఫెలో